

Anno 1725 den 18. Apriles

Efter berammelse blef Ordinaire Waarting Sat og Holden udi Suderø i Ørdeviig, og var ofverværendes til Rettens betiening Kongl. Mayest. Landskrifver Friderich Severinsen Schovgaard tillige med i Aar forordnede Laugrettesmænd:

Af Qvalbøe, Lars Eliasen, Joen Mortensen og Ole Magnusen

Af Waay, Ole Bertelsen.

Af Purchere, Sifvert Madsens

Af Sumbøe, Niclas Bertelsen, Poul Guttesen og Bertel Johannesen.

Og paa Hans Kongl. Mayest. veigne Kongl. Mayest. Ombudsmand og Landfoged, mødte hans Fuldmægtig Mons. Johannes Simonsen, Sørvaag.

Fram fyri Rættin steig Sýslimaðurin Johan Berent Leerbech Sørensen og legði fram eina skriftliga stevning dat. 11. apríl 1725. Stevndir vóru allir porkeningar viðvíkjandi fluttning. Fyri rættinum játtaðu allir porkeningar seg at hava fingi stevningina.

Sýslimaðurin Johan Berent Leerbech Sørensen kom við 2 vitnum sum Eiðurin var lisiin fyri, og síðan vóru teit atskildir.

Síðan kom 1. vitnið fram, Hermand Andersen úr Brekkugerði í Vági og vitnaði við eiðsvørjing og upprættum fingrum soleiðis :

Prósturin Harra Lemvig sum var umsjónar ferð í Suðuroy kom frá Sumba til Vágs og hevði ætlað sær haðani til Fámjins, men vegna at hann í Sumba var blivin sjúkur, bað hann vágbingar heldur flyta seg til Porkeris, so hann skjótari kundi koma heim til sín sjálvs.

So róðu vitnið Herman Andersen og hitt vitnið Thomas Joensen (frá Kráir) saman við tveimum øðrum, 4 í tali, Próstin til Porkeris, haðani teir ætlaðu at fáa flutning víðari til Øravíkar. Á veg til Porkeris sóu teir 3 bátar uttaliga í fjørðinum, tað vóru porkeningar sum vóru á útróðri.

Tá teir komu til Porkeris, kom kirkjuverjin oman á Bakkan til teirra og segði at flest allir mennirnir vóru útarógva og ongin var heima. So bjóðaði Kirkjuverjin Joen Mortensen, próstinum at koma heim til sín, men hesin sum ikki føldi seg so væl, vildi sleppa víðari sum skjótast.

Vágbingarnir bjóðaðu sær til, um teir fingi ein mann aftrat við sær, at føra Próstin til Øravíkar. So fór Joen Mortensen at leita eftir einum manni aftrat. Hann fór til Áar til Niclas Michelsen at vita um har var nakar, og har fann hann son hansara Mikkjal, men hesin segði at hann ikki kundi koma tí hann átti ongi klæðir, men Jógvan Mortensen bar honum klæðir frá sær at fara í. Hann bíðaði uttan fyri til Mikkjal hevði lati seg í, men tá hann fór inn aftur var hesin lopin út og hevði krógva seg.

Jógvan Mortensen fór so oman til Jógvan Johannesen, sum smíðaði tað nýggju kirkjuna, Og hesin játtaði beinan vegin at fara við Próstinum.

Prósturin bleiv so fluttir til Øravíkar, og teir fylgdu honum til húsar, har hann skuldi gista. Ikki hoyrdu teir Próstin siga nakað um at hann var ónøgdir við Flutningin, Og eið heldur vistu teir nakað um at boð frammanundan vóru send til Porkeris um flutning Ikki visti Vitnið meir at siga.

Hitt Vitnið Thomas Joensen vitnaði tað sama sum Herman Andersen.

Porkeris menn: Joen Magnusen, Johannes Niclasen, Joen Joensen og Ole Mikkelsen
Sum vegna allar Porkeningar vóru møttir á tingi, søgdu seg vera fríðar fyri ákærana
Teir vistu ikki og kundu ikki vita at Prósturin kom hendan vegin, í staðin fyri at fara til
Fámjins sum upprunaliga var ætlanin, og bóðu teir um at vera fríkendir.

Fulltrúin hjá Fútanun, Johannes Simonsen helt ikki at vitnini høvdu prógvað at Porkeningar
vóru ósekir og helt hann at teir áttu at fáa eina stóra bót til skrekk og advarsel at teir ikki
bíðaðu í Porkeri, um so at prósturin kom handan vegin aftur.

Dómur fall so í málinum, dómari holti seg til vitnisfrágreiðingarnar og kundi so ikki gera
annað enn at fríkenna Porkeningar.